

Han kaldte mig sukker, når jeg ville kaldes honning, han kaldte mig solstråle, når jeg ville kaldes måneskin. Jeg kaldte ham Gamlingen og prøvede at få ham til at se på mig så lang tid ad gangen som muligt. Han hældte rask væk tre glas mælk op til mig, før vi gik over til sprut, jeg drak det til appelsinerne, han kastede over til mig, de fik mælken til at smage som fløde.

Vi legede stockholmssyndrom, jeg var den bly skandinav med voksende sympati, han kidnapperen med en skjult agenda. Han var min trojanske gyngest, som jeg red, med tøj på, i bløde møbler. Jeg svingede mig op, når han var midt i noget, jeg satte mig overskrævs på ham, begravede mit ansigt i hans varme hals, kyssede ham hysterisk fra mund til skridt. Når jeg hørte klasket fra bogen, avisen, papirerne, hvad end han havde været i gang med, var det en sejr. Det var hans måde at give op på, sige: »Gør med mig, hvad du vil.«

Han havde ikke set mig nøgen. Men nogle gange, når han havde bind for øjnene, jeg hjalp ham med at binde knuden, han havde lidt gigt, men det talte vi ikke om, så

blottede jeg et bryst og lod ham mærke brystvorten mod sin håndflade. Én gang havde jeg ført hans hånd ind under trusserne, men kun ganske kort.

Han brød sig ikke så meget om, når jeg kildede ham med fjerkosten, han syntes, det var uhygiejnisk, selvom jeg ikke tror, den havde været brugt til andet. Jeg prøvede at holde mig fra den, men det var svært. En mand med bind for øjnene. Et bundt af prikkede fjer.

Jeg tændte op i brændeovnen. Jeg havde en stram sort natkjole på. Jeg elskede at klæde om, mens han stadig ikke kunne se. Først efter at jeg havde lagt læbestift, fjernede jeg tørklædet fra hans øjne, han kunne ikke tåle at have det siddende for længe. Vaniljeparfumen kunne godt give lidt eksem over næseryggen.

Jeg sørgede for at stå foran brændeovnen, så skæret fra flammerne ramte mig. Han havde sagt, at det klædte mig, at mit hår lignede ild, og min krop kastede skygger, og skyggerne af mig var det smukkeste, han havde set.

Han gned sig lidt i øjnene og smilede til mig.

Jeg gik meget langsomt hen til ham. Jeg forestillede mig en lige streg foran mig, jeg skulle gå på. Jeg havde hans fulde opmærksomhed.

»Solstråle,« sagde han, da jeg satte mig på armlænet.

Vi sad og så lidt ind i flammerne. Jeg kunne godt lide den måde, det knitrede på.

Han fortalte, at det var hans kone, der gerne ville have brændeovnen, det samme gjaldt badekarret, men det nåede hun jo ikke at opleve.

Han smilede. »Ild og vand.«

Jeg kyssede ham på munden, læbestiften smittede af. Lidt efter rejste han sig. Han skulle til et vigtigt møde næste morgen, og han havde lovet at have en anmeldelse klar.

»Hvis du vil blive, kan du jo sidde og læse lidt,« sagde han.

Jeg dansede ind foran brændeovnen, svingede mit hår.

»Gamlingen,« sagde jeg.

Han så ikke på mig, han satte sig bare i den grå lænestol, der stod foran computeren. Han havde arrangeret sig sådan, at han kunne have sine ben udstrakt inde under skrivebordet og hvile dem på printerens.

Jeg gik hen til ham.

»Tror du, at du er blevet en sødere anmelder af at kende mig?« spurgte jeg.

»Næ,« svarede han uden at se op.

»Det kunne godt være, at du var blevet gladere og mildere.«

»Gladere måske,« svarede han.

»Bliver du ikke nervøs, når du skal anmelde virkelig dygtige musikere?«

»Sådan er det jo. Nogle mennesker er bedre end andre. Jeg tror, det eneste, jeg har det svært med, er spildt talent. Dovne mennesker.«

»Men er du ikke selv lidt ...«

»Nej, jeg er depressiv og alkoholiseret – det er noget andet,« han smilede.

»Du er sjov,« sagde jeg.

Jeg bladrede lidt i den biografi om Chet Baker, som han havde lagt frem til mig. Jeg kunne allerede høre hans fingre på tastaturet. Det var et gammeldags klyktastatur. Jeg vidste, at han også havde en skrivemaskine, jeg var ked af, at det ikke var dén, han brugte.

Jeg holdt bogen frem mod ham og bad ham læse et stykke op, der indeholdt nogle svære franske ord. Han vendte sig i stolen, skiftede til et par briller med halve glas. Han holdt bogen helt tæt op mod sit ansigt, den rørte næsten ved cerutten, som han lige havde tændt.

»Og hvad sker der så?« spurgte jeg, da han stoppede med at læse.

»Det er jo ikke på den måde en historie. Du ved jo godt, hvad der sker. Han får smadret sine tænder, han vender tilbage til scenen.«

»Det er meget mere spændende, når du læser det,« sagde jeg.

Han læste lidt mere op fra bogen. Jeg kyssede ham på toppen af hovedet, jeg kyssede ham alle de steder, hvor han snart blev skaldet.

Han skrev videre uden at se på mig. Hurtigt. Han brugte

alle fingrene. Jeg trykkede et par taster ned, som var det et klaver, jeg spillede på, d og e, d og e. De-de-det var *Für Elise*.

Han skubbede min hånd væk.

»Bliver jeg virkelig nødt til at sende dig nedenunder for at få lavet noget?« Nu lød han irriteret.

»Kunne du finde på det?« spurgte jeg.

»Gå en tur, Paris er en smuk by, har jeg hørt.«

Jeg kravlede op på skrivebordet og satte mig ved siden af tastaturet og hvilede mine fødder i hans skød.

»Hvem kan du bedst lide, mig eller computeren?« spurgte jeg.

Han tøvede. Jeg kørte en finger ned over den brede flad-skærm, røde og blå farver tegnede en streg, der hurtigt forsvandt.

»Hvis du skulle vælge?«

»Jamen, øhm ...«

»Hvis jeg ville dø!«

»Det giver jo ingen mening, at det skulle have en sammenhæng.«

»Men hvis det havde?« Jeg klaprede på hans lår med fødderne. »Hvis det brændte, og du kun kunne redde mig eller computeren.«

»Det er et åndssvagt eksempel.«

»Hvis en person sagde, nu dræber jeg hende eller smadrer din computer.«

»Lisa, jeg begynder at blive træt. Dig, jeg ville vel redde dig.«

»*Vel redde?* Hvad hvis det bare var mine arme, der blev skåret af, men computeren ...«

»Nu stopper det!« Han rejste sig og hev mig vredt ned fra skrivebordet.

Jeg fik fat i musen og kørte den rundt et par gange, så der igen kom lys i skærmen. Han var ved at skrive anmeldelsen. Jeg gjorde min stemme så dyb og opgivende som muligt, da jeg læste op:

»At se så stort et talent blive forvaltet så dårligt er i sig selv ...«

»Lyder jeg sådan?« afbrød Gamlingen.

Jeg skulle til at læse videre, men han vendte ryggen til mig og gik ud mod køkkenet.

Jeg løb efter ham og ind foran ham. »Jeg kan godt lide din mave,« sagde jeg.

Jeg trak ud i hans skjorte og maste mit hoved hele vejen ind under den og kyssede ham.

»Hvad nu?« Han lød vred.

»Og din dybe navle,« sagde jeg ind mod hans mave.

Han holdt ud i halsåbningen og kiggede strengt ned på mig.

Hans hjerte slog hurtigt, han var varm.

»Jeg synes bare, det blev fjollet,« sagde han. Jeg knappede hans skjorte helt op, smuttede ud af den og stod foran

ham. Han havde en oval hårløs plet til højre for navlen. Jeg bøjede mig og rørte ham hele vejen rundt i kanten af pletten.

»Sådan har den altid været,« sagde han og fulgte mine hænder med øjnene.

Jeg satte mig på knæ foran ham og kyssede ham på de brune fløjsbukser.

»Åh, i morgen skal du på kontoret,« jamrede jeg, »det bliver så frygteligt. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre uden dig. De er så keeedelige.«

»Du finder nok på noget.«

»Du er heldig. Du får lov til at være sammen med dig hele tiden.«

»Sådan har jeg nu ikke tænkt på det,« han smilede lidt, »det er nok det sødeste, nogen har sagt til mig.« Han rakte mig en hånd, så jeg kunne komme op at stå igen.

Inden han nåede at sætte sig tilbage til skrivebordet, havde jeg trukket min kjole over hovedet. Jeg gik ind i hans seng. Jeg vidste, at han ville gå efter mig. Jeg lagde mig på ryggen oven på sengetæppet. Jeg var glad for, at det var rødt, mine øjne var grønne, og jeg kunne se for mig, hvordan de blev fremhævet, som hvide skyer på en blå himmel.

Han stod i døråbningen og så på mig.

»Skriver du aldrig nogen søde ting?« spurgte jeg, mens jeg trak min hofteholder og strømperne af.

»Jo, selvfølgelig. Hvis det er god musik.«

Jeg satte mig brat op, så ham ind i øjnene og lagde hovedet på skrå: »Så du er måske slet ikke et monster?«

Jeg åbnede min bh og trak trusserne ned. De havde rullet sig sammen til en snor, da jeg hev dem forbi mine fødder. Han så ned over min krop.

Han tog hurtigt sit eget tøj af.

Han slukkede lyset, jeg tændte det.

Han havde en pakke kondomer i skuffen. Han tog et ud. Jeg fik lov til at rulle det på. Da han lagde sig oven på mig, føltes han anderledes, end jeg havde troet. Han kyssede mig dybt. Jeg sagde ikke til ham, at jeg var jomfru.

Det gjorde ondt, men ikke overvældende, mere som når man skærer sig på en nyåbnet dåse tun.